

Andrzej Pelisiak

Dobroń, woj. sieradzkie. Stanowisko 1

Informator Archeologiczny : badania 16, 28-29

1982

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Prace prowadził zespół pod kierunkiem doc.dr hab. Aleksandry Cofty-Broniewskiej. Finansował WKZ we Włocławku. Pierwszy sezon badań osad ludności: kultury pucharów lejkowatych, kultury iwieńskiej, ludności z wczesnej epoki brązu charakteryzowanej przez inne parametry kulturowe niż poprzednie oraz cmentarzysko ludności kultury łużyckiej.

Stanowisko położone jest na kulminacji wydmy w rozległym ciągu wydmy, opadającym na wschód w kierunku płaskiej, podmokłej doliny bezimiennego cieku.

Badania podjęto w związku z problematyką osadnictwa ludności z wczesnej epoki brązu. Ogółem przebadano 154 m² rejestrując 19 obiektów. Zaobserwowano następujące fazy osadnictwa:

1/ osada ludności kultury pucharów lejkowatych - tzw. horyzont późnopucharowy - IV faza wg. systematyki kujawskiej,

2/ osada ludności kultury iwieńskiej - III faza wg. systematyki kujawskiej,

3/ osada ludności z wczesnej epoki brązu - konstytuowana przede wszystkim przez elementy episznurowego kręgu przykarpackiego i tzw. "horyzontu trzcinickiego" /jest wielce prawdopodobne, iż jest ona tożsama z fazą 2/,

4/ cmentarzysko ciepłopalne ludności kultury łużyckiej - b. duży stopień zniszczenia nie pozwala na bliższą charakterystykę.

Zamierza się prowadzić dalsze badania.

DOBROŃ
woj. sieradzkie
Stanowisko 1

Muzeum Archeologiczne
i Etnograficzne w Łodzi

Badania prowadził mgr Andrzej Pelisiak. Finansował WKZ w Sieradzu. Pierwszy sezon badań. Osada kultury pucharów lejkowatych.

Stanowisko położone w bezpośrednim sąsiedztwie cmentarzyska rzymsko-katolickiego w Dobroniu, odkryte zostało w 1927 r. a zinterpretowane chronologicznie i kulturowo przez J. Dylíka. Jest ono usytuowane na rozległej płaskiej wydmy, stanowiącej odgałęzienie wału wydmy zalegającego pomiędzy wsiami: Dobroń, Mogilmo, Róza, Pawlikowice, Terenin i Chechło.

Przebadano powierzchnię 700 m², na której w trakcie

wcześniej przeprowadzonej inwentaryzacji powierzchniowej, zarejestrowano występowanie zabytków kultury pucharów lej-
kowatych. Na badanym obszarze odkryto: w przybliżeniu pro-
stokątną chatę słupową o powierzchni ok. 25 m² z paleniskiem
wewnątrz, owalną budowlę szakaśową o powierzchni ok. 24 m²,
duże palenisko pomiędzy chatą a szakaśem, 5 jam o charakte-
rze gospodarczym, 17 dołków słupowych nie związanych bezpo-
średnio z konstrukcją chaty i szakaśu.

Zabytkowy materiał ruchomy stanowiła bardzo liczn-
nie występująca ceramika /ok. 6 tys. fragmentów/, liczne
przedmioty krzemienne /m.in. reprezentowane surowce krze-
mienne: czekoladowy, świeciechowski, wołyński/ i kamienne,
a także sporadycznie występujące kości zwierzęce. W badanej
części stanowiska /szczególnie w bezpośrednim sąsiedztwie
chaty/ zarejestrowano występowanie dużej ilości polepy.
Materiał zabytkowy w całości związany jest z kulturą pucha-
rów lejkowatych.

Wstępne obserwacje chronologiczne pozwalają dato-
wać całość znalezisk na schyłek fazy wióreckiej rozwoju tej
kultury. Należy przy tym podkreślić nie notowany dotychczas
udział niektórych elementów zdobnictwa grzebykowego, które
wskazuje na związki kultury pucharów lejkowatych z kultura-
mi neolitu strefy leśnej.

Materiały przechowywane są w MAiE w Łodzi.

Badania będą kontynuowane.

DROHICZYN
woj. białostockie
Stanowisko XVI

Konserwator Zabytków
Archeologicznych
w Białymstoku

Badania prowadził mgr Lech Pawłata.
Finansował WKZ w Białymstoku. Trze-
ci sezon badań. Osada kultury cera-
miki grzebykowo-dołkowej. Osada
grupy mazowiecko-podlaskiej kultury
żużyckiej z IV okresu epoki brązu
- Hallstatt D. Cmentarzysko wcze-
snośredniowieczne z XII-XIII w.
Ślady osadnictwa kultury świder-
skiej i ceramiki sznurowej.

Badania skoncentrowano w północnej, górnostokowej
partii stanowiska, oraz w części zachodniej, na skłonie ob-
niżenia terasu nadzalewowego. Przebadano powierzchnię 190 m².

Północna część stanowiska okazała się zniszczona
w wyniku erozyjnej działalności wód i orki. W zachodniej
partii stanowiska obecność warstw kulturowych, żużyckiej
i wczesnośredniowiecznej, stwierdzono w najniższych jego
częściach. W północno-zachodniej części przebadanego obsza-
ru natrafiono na koryto ciek wódno, przecinającego teras-
u nadzalewowy, związanego z poziomem osadnictwa żużyckiego.